

SZINTARÉV

*akár egy asszony
csak szemembe nevetett
aztán elfordult*

*az ígéret
a szorongás
a szerelem
a gyógyíthatatlan*

mosi szorít a torkom

*keserű mosollyal ülök mellé
a Tisza-partra
a gesztenyesort szívembe ültetem
hogy virágozzék minden napján az esztendőnek*

*mellettem ül
lábunkat halkan mossa húsre a víz
hallgatunk
s nekem mennem kell*

*akár egy asszony
most a másé*

*de mindig ilyen is volt
fiai szeretői
idegenek*

*más éke mindig fényesebb
már annak idején
olyan akart lenni mint a nagyobbik testvér
hamis fénye
nem ragyogta a vizet
és ki tudja
hányszor zúgott el fölötte
a hideg pusztai szél
mert kunyhói és emberei földbe bújtak
de mindig kizsendült a fű tavaszkor
és gyorsan nyíltak a virágok is
s akár egy asszony
fejére rakta a virágokat*

*megnézte tükrét a vízben
nevetett
s hervadt virágokat vitt a víz tova*

de újra tavasz jött

*a csöpp kunyhókban kivirágzott a boldogság
hogy a száguldó lovaknak
legyen mit letiporniok
eltűnt a hit a fehér mész alatt
és már az esti harangszó sem szólt senkinek
hegyes karók sikoltottak ijedten
meglátták a papot parasztot
könnyező koldust*

de újra tavasz jött

*karók tövén virágzott a május
fehér mészfalakon újra megfeszítették a megváltót
ünnepi harangok zúgtak*

*akár egy asszony
megrázta magát
s elcsábított szeretőit
messze röpitette őszi széllel*

de újra tavasz jött

*apró virágokon zsongtak a méhek
valahol dalolni kezdtek
éneket zúgtak a Tisza hullámai is*

*de felhördült
vér csorrant a száján
fiai idegenek lettek
fiai ellenségek lettek
rémület huhogott a házak kéményein
zuhogott a sok-sok kalapács
nehéz bilincset
leverni kezeikről
akár egy asszony
szemébe nevetett fiainak
s az elcsábítottak szeme vérbe borult
nagy kiáltással letörték bilincüket
s megindultak
görcsösen kapták el
a másik csuklóját*

hiába volt a kalapács

a fiak száján szitkot virágzott az este

súlyos lépésű nehéz szavú
fényes kaszák éle villant
nyár eleji zivatar közepén
s talpon állt a búza
talpon maradt a kenyér
a száraz
az élet

fényes tetejű asztalok fölött
remegni kezdett a toll
lefröccsent a tinta róla
magasztos piszok-pecsét
örök időkre

gyárok jöttek
de el is rohantak más égtáj felé
raccsolva dörgött a rend
és hahotázott örömében
mikor halálos táncba vitte
a kapásokat
meg a halkszavúakat

s akár egy asszony
riszálta lagát az idegen előtt
lefeküdt mocsok-vér ágyába
kéjesen lihegett
öt forró nyáron át
fiai szeme ott fordult ki a fenyvesekben
s az izzó béke
gyenge szele
babrált a fűben
emlékekben
gyermekkönnyben
asszonykönnyben

a kaszák nyele simára csókolta
kérges tenyerek sóhajtását
ringó táblák között
aranyban nyílott az emberség

kaszák mellett szuronyok fénye csattant
rács mögött énekelt hajnalt az ég

ökölbe szorult kézzel
sajgó sebekkel
nehéz jajokkal
tisztá szemekkel
mentek vándorútra
az édes egyfiak
az igaz szeretők
a piszkos bútorüzem nedves fűrészpórában

csira serkent
vigan sikkant a fűrés
és petróleumlápa mellett
a sárba süllyedt messzi tanyán
nyomatotó szót nyögnek boldogan
vagy nehéz ekeszorítású
főldszagú
ujjakkal
papírra írják az első számtanpéldát

dörmögik
majd kiáltják
a kamatot
és kamatos kamatot

de a sárból is
fényesen üvölt a szurony

napsugaras húsvétreggelen
mosolyogva
dobogó szívvel ölelte keblére
a szabadság fehér ruhájába
öltözött rongy-ringyót és
csöpp leánykák szórták az illatos
fehér békét sugárzó békét váró
virágokat
amerre járt
s a templomból kijöve
a katonazenével feltámasztott
megváltó emelte arcát az égre
sűrűn gomolygott a lila tömjén
mindenki énekel

pedig a szabadság-húsvét
beléfojtotta és belébotozta
az igazságot
az igaz fiúkba

Szintarév lehajtotta fejét
akár egy asszony
könnyei lassan gördültek alá

a fiúkat önként hurcolta
önkénti hajtotta messzi havasokba
kezük lefagyott
lábuk lefagyott
csontjuk megfagyott

a szabadság
esthajnalcsillag

októberi tavasz
a fiúk megfagyott végtagjaiba
negyvennégy telén tért vissza a vér
Baranya földje
szívünk darabja

pattogva zsendült a vetés
új barázdák felett
s a nap
fehérre dagasztotta kenyerünket

csöpp viskói messze elszeleltek
a mesében élnek csupán
kérges tenyerekbe simul a toll

akár egy asszony
büszkén boldogan
tartja fejét a napra

de fiait
szeretőit
két kezéből
hátrahagyja

keserű mosollyal ülök mellé
a Tisza-partra
a gesztenyesort szívembe ültetem
hogy virágozzék minden napján az esztendőnek
mellettem ül
lábunkat halkán mossa hűsre a víz
hallgatunk
s nekem mennem kell

akár egy asszony
most a másé

de mindig ilyen is volt

messze megyek
szorítóbb a szeretet
szomorúbb a szerelem